1e Jaargang, nummer 2, 4 oktober 2025

De Vissersroep

Blad voor kerkgeschiedenis en pedagogiek, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : De weg van de pelgrim, en Een ijzig pad

DE WEG VAN DE PELGRIM

Waarom gaat men soms door tijden heen dat men God niet voelt, geen vertroosting voelt, geen bemoediging, geen goedkeuring ? Omdat men soms dieper aan zichzelf moet sterven, en dieper wedergeboren moet worden. Als men in zulke tunnels is dan is troost gevaarlijk, want dan zou het ervoor zorgen dat het vlees bekrachtigt wordt en niet sterft. Daarom wilde Job ook van geen troost weten in zijn bittere lijden. Teveel zoet kan allerlei problemen geven.

Calvijn stelt dat het volk soms door dorre tijden heengaat om het geduld te oefenen, in zijn verklaring van Mattheus 1:20.

God wordt niet geleid door grenzeloze willkeur en drijft de mensen niet door tiraniek geweld als kaatsballen, stelt Calvijn, maar aan alles wat de Heere doet ligt de hoogste rede ten grondslag. (Verkl. Lukas 1:52)

Wij moeten ijverig op onze hoede zijn tegen zelfverheffing die door voorspoed opgewekt kan worden.

1 Samuel 18:27-29 : David stond op, ging met zijn mannen heen, versloeg van de Filistijnen tweehonderd man en bracht hun voorhuiden mee; en zij gaven het gehele aantal aan de koning, opdat hij des konings schoonzoon zou worden. Daarop schonk Saul hem zijn dochter Mikal tot vrouw. 28 Toen zag Saul het in en begreep, dat de Here met David was. En Mikal, de dochter van Saul, had hem lief. 29 En Saul vreesde David des te meer. Saul bleef een vijand van David zijn leven lang.

Als wij door de enge poort gaan dan vraagt God onze voorhuiden. Bloed, d'm in het Hebreeuws, heeft de Egyptische wortel d'm, wat hoofdbesnijdenis betekent. Wij gaan alleen door de enge poort als verbrokenen. God is bij de verbrokenen en verslagenen van hart en ziel.

God is aangetrokken door verbroken mensen, niets anders. Waar is God als ik pijn heb ? wordt er soms gevraagd. God is de pijn. De kennis die wij van God krijgen is in die zin verpijnd, omdat het inhoudt dat we met de wereld breken. Dat kan alleen door een diepe innerlijke verbrokenheid.

Ik had een droom dat ik in een stad liep. Ik liep langs de winkels en de eetgelegenheden. Ik had een mondkapje om mijn nek hangen. Het zat op mijn kin, niet op mijn mond. Er was veel politie in de stad. Er was oorlog in de stad. Ik moest de stad uitrennen. Buiten de stad was een riviergebied waar alles stroomde. In de stad was alles vastgegroeid. Ik moest weer terug naar het rivierengebied waar ik vandaan kwam. Toen ik omkeek zag ik de stad in brand, vele grote explosies.

We moeten gaan tot de lijnen van het hogere onderwijs. Het oude kunnen we zo achterlaten. Er is niet zomaar rechtstreeks een weg uit de stad. Het is symbolisch. Het kan alleen door de kennis van God.

Er is niet zomaar bezit, ook niet zomaar geestelijk bezit. Je moet het leren kennen.

EEN IJZIG PAD

Je kunt niet letterlijk met mensen en God zijn, het kan alleen zich ontvouwen in het onderwijs.

Dat is een uitdaging. Al het bezit en samenzijn wat buiten het onderwijs ligt is illusie. Daar wees Immanuel Kant al op in de jaren 1700.

De enge poort is dus niet letterlijk, maar het is een school. Zij die spijbelen zullen nooit binnen kunnen gaan. Het spijbelvlees moet eerst afsterven.

Dit laat zien de noodzaak van het onderwijs, niet zomaar werk.

Calvijn wijst erop dat we niet zomaar door Abraham binnenkomen, maar door Jakob. (Verkl. Lukas 1:33) Dat houdt in dat we strijders dienen te zijn. Wij strijden voor het onderwijs, op Pniël. Alle strijd is geen strijd op zich, maar studie-strijd. Strijd om te studeren. Het komt je niet zomaar aanwaaien. Laat dat de enige oorlog zijn die we strijden.

Wij willen van de Heere leren. Soms lijkt het niet te gebeuren en is alles dor en droog, juist omdat we eerst aan het vlees moeten sterven en wederomgeboren dienen te worden. Daarom moeten we stilte en geduld

leren, en zo luistervermogen aanleren. Hier begint het bij, en dat is een groot toetsen op Pniël. Daarom is God boven alles tegenstander, om ons die oorlog te leren.

Het is een koud oor, waar de eeuwige rivieren stromen, vaak ijzig. Dit houdt in dat we richting moeten vinden in ons luisteren.

Wij hebben te maken met het amazone-evangelie van het vrouwenzaad wat het beest zou overwinnen, waar Calvijn, C. Steenblok en andere gereformeerde vaderen over gesproken hebben. Het is niet iets romantisch, maar het kan moederlijk zijn. Niet altijd, want soms dienen wij aan onszelf te sterven, en soms moeten we het op onszelf betrekken om het projecteren af te leren. Wij moeten zelf verantwoording leren dragen, en zelf opgroeien. Deze tweedeling zal er altijd in de mens zijn, van moeder en kind.

Dan moeten we dapper zijn, waarvan Calvijn ook spreekt dat het de betekenis is van de naam Gabriel, die kwam om het zoonschap aan te kondigen. (Verkl. Lukas 1:19) Oftewel we moeten strijden en strijdbaar zijn.

Wij voelen ons soms gestrooid over de ganse aarde, afgezonderd van hen die wij liefhebben. Calvijn stelt dat dit ter openbaring van het verborgene des Heeren is, in zijn verklaring van Lukas 1.